

Ketvirtasis Palaiminimas

Palaiminti, kurie alksta ir
trokšta teisybės, nes jie bus
pasotinti. (Mato 5, 6.)

Antonė bažnyčioje matyda-
vo seną poną, ilgą, žilą barz-
dą. Tas ponas buvo Robertas
Verintambois. Jis gyveno na-
melyje ant kalno.

Vieną gražią, giedrią dieną
Antonė su tėvuku nuėjo jį ap-
lankyti. Sveikindamasis ponas
Robertas tarė Antonės tėvui:

— Atleisk, pone, kad taip
priimu, tačiau turėjau čia pa-
dėti statines vyno.

Ir Antonė nustebusi pama-
tė salionėlyje keturias stati-
nes vyno. Dvi buvo padėtos
po dešinei, o dvi po kairei, ša-
lia senų klavikordų.

Antonės tėvas paklausė Ro-
berto Verintambois:

— Ar pono rūsyje nebėra
statinėms vietos?

— Teisybę sakant, — atsa-
kė Verintambois, — rūsys jau
beveik be stogo. Vėjas jame
padarė didelių skylių. Lietus
lyjo ant mano statinių. Bijų-
jau, kad vynas nesugestų, to-
dėl padėjau jas salione. Ne-
turiu užtektinai pinigų rūsiui
stogui pataisyti.

Tuomet Antonės tėvas pa-
klusė Verintambois:

— Ar neparduotum, tamsta,
man tas keturias statines vy-
no? Man jos būtų labai pra-
vartu.

— Negaliu, — atsakė Verin-
tambois, — parduoti tamstai
visų keturių, bet tik tai tris,
nes ketvirtoji paskirta atlygi-
nimui Viešpačiui Dievui.

Išėjus iš Verintambois, An-
tonė paklausė tėvo:

— Dėlko Verintambois nori
duoti Viešpačiui Dievui stati-
nę vyno, kaip atlyginimą. Už
ką jis moka Viešpačiui Die-
vui?

— Moka už tai, ką jam
Viešpats davė.

— O ką jam Viešpats davė?

— Davė jam tris statines
vyno ir žadėjo dangų.

— Kuomet Viešpats Dievas
žadėjo jam dangų?

— Tuomet, kai Jėzus mirė

prikaltas prie kryžiaus.

— O kas Jį prikaltė prie kry-
žiaus?

— Neteisingi žmonės.

— Ką reiškia neteisingi
žmonės?

— Neteisingi yra tie, kurie
nieko neduoda Viešpačiui Die-
vui, arba kurie neduoda varg-
šams, nes vargšų širdyje gy-
vena Dievas.

— O jeigu duotų vyną, ar
vis tiek pat, kaip kad duotų jį
vargšams?

— Taip.

— O kaip duodame pinigų
vargšams, ar vis tiek, kaip kad
duotume juos Viešpačiui Die-
vui?

— Taip.

— O kaip Verintambois ga-
lės duoti savo vyną Viešpačiui
Dievui?

— Aukšinėje kunigo klebo-
no taurėje.

— Ar Viešpats Dievas pri-
ims tą vyną?

— Taip.

Antonė pasiryžo būti teisin-
ga ir duoti Viešpačiui ir varg-
šams, ką tik tai galės. Bet tuo
tarpu ji neturėjo nei vyno, nei
pinigų. Turėjo tik dėžutę šo-
koladinių saldainių, kuriuos
neseniai buvo gavusi.

— Jei aš Viešpačiui Dievui
duosiu saldainių, Jis jų neval-
gys. Nežinau, kaip čia reikėtų
padaryti, bet jei duosiu juos
Mykolui, jis suvalgys ir bus
vis tiek pat.

Mykolas buvo senas, aklas
elgėta, kuris sėdėdavo saulė-
kaitų su savo bičiuliu šunim.
Antonė padavė jam saldainius
sakydama:

— Imk tai, Mykolai, ir duok
Viešpačiui Dievui, Kurį turi
savo širdyje.

Mykolas paėmė dėžutę, su-
valgė saldainius ir nevisai ge-
rai suprato, ką Antonė sakė,
bet Viešpats Dievas tai labai
gerai suprato.

Antonė nuėjus į savo kam-
barėlį taip kalbėjo:

— Kad nebūčiau neteisin-
ga, turiu duoti vargšams tai,

Šv. Juozapas Calasancius

Šv. Juozapas Calasancius
buvo Dievo išaugštintas, kad
pamokintų savo mažuosius,
kaip Jį pažinti ir mylėti. Ta-
me darbe, didžiausiu uolumu,
jisai ištesėjo per penkiasde-
šimtys du metus, nes žinojo,
kad tai labai patiko Jėzui
Kristui ir Jo Šv. Motinai.

Sakoma, kad jisai pats iš-
šluodavo kambarius, kai pa-
mokos pasibaigdavo. Jisai net
parvesdavo savo mokinius į
jų namus, kad jie nepatektų
į blogas draugijas. Visi vai-
kučiai jį mylėjo, nes matė, kad
ir jisai juos myli.

Iš dangaus angstybių Jėzus
ir Jo Šv. Motina žiūrėjo į pa-
maldų mokytoją ir jo moki-
nius.

Vieną dieną, kai vaikučiai
mokinėsi katekizmo ir poterių,
toji vieta, kurioje jie buvo

susirinkę, prisipildė gražia iš-
dangaus šviesa. Visi išsigan-
do stebuklu ir iš baimės dai-
rėsi vienas į kitą. Besidairant
jie toje šviesoje pamatė Šv.
Motiną laikantią rankose Kū-
dikėlį Jėzų. Ji pažiūrėjo į
juos ir šventą mokytoją ir
meiliai nusišypsojo, o Kūdikė-
lis, pakėlęs rankelę, palaimi-
no. Po to reginys išnyko.

Už maždaug šimtmečio po
šventojo mirties, Dievas tei-
kėsi stebuklingu būdu paro-
dyt, kaip patiko Jam jo gy-
venimas ir darbai, nes, ati-
darius jo karstą, visą kūną
buvo pavirtęs į dulkes, išsky-
rus liežuvį, kuris dažnai mo-
kino mažutėlius Dievą pažinti
ir Jį mylėti, ir širdį, kuri taip
mylėjo katalikiškąjį mokslą, ir
kurio kitus mokino.

Išvertė J. A. D.

ko jie nori, o neturi, gi aš tu-
riu. Visuomet yra tokių, ku-
rie ko nors neturi.

Pažvelgusi į Viešpatį Dievą
prie kryžiaus ties savo lovele,
matė, kad Jėzus nieko netu-
rėjo. Ji troško Jam ką nors
duoti, nes jautė, kad Jis al-
ko ir troško, bet nežinojo,
kaip tai padaryti. Paėmė į
rankas kryžių, ėmė žiūrėti į
skausmingą Viešpaties Jėzaus
veidą ir iš jos akuciu ant kry-
žiaus nuriedėjo ašara. O Vieš-
pats Jėzus, Kuris visuomet
trokšta, priėmė tą jos ašarą.
Pagalvojęs, kad alkanas, pa-
bučiavo kryžių. Ir tuo me-
tu ji jautėsi kaip dangiškoj
puotoj, kurios negalima nei
apsakyti. F. J. ir J. T.

Priežodžiai

Arklys ir keturiomis kojo-
mis suklumpa.

Ateik privalges ir svečiuo-
se gausi.

Atsargą gėdos nedaro.

Atatiko kirvis kotą.

Aš jam kalną pyliu, jis
man duobę kasa.

Širdies meilė yra geriausia
mokytoja.

RAŠYTOJO GINKLAS

Jaunas laikraštininkas klū-
pojo prie Šv. Tėvo, Pijaus X,
kojų.

— Parodyk man savo plunk-
sną, rašytojau, — meiliu bal-
su tarė Šv. Tėvas.

Rašytojas, pažvelgęs į po-
piežių malonių giestu padavę
plunksną.

Paėmęs plunksną, palaimi-
nęs ir gražindamas, Šv. Tėvas
tarė:

— Nėra šiandien pasaulyje
kilnesnės pasiuntinybės už
laikraštininko pasiuntinybę.
Aš laiminu tamstos pareigų
ženklą. Mano pirmtakūnai lai-
mino krikščionių karių kar-
dus. Aš džiaugiuosi galėda-
mas suteikti Dieviškosios pa-
laimos katalikų laikraštininko
plunksnai.

Mokiniai, kuris iš jūsų no-
rėtų būti laikraštininku, rašy-
toju? Jei tikrai norite, dabar
laikas pradėti. Rašykite, pra-
tinkitės.

Juk kiekvieną pupą prieš
vartosiant lupa. A. V.

Didžiausias Ginklas Pagundoms Nugalėti

Prieš kelis metus London'e gyveno žmogus, kuris buvo labai nusistatęs prieš tikėjimą. Jis visuomet tyčiojosi iš katalikų tikėjimo. Kartą, tačiau, kai katalikiškas mokslas virto kalbų ir paniekos dalyku, pastebėta, jog jisai ramiai užsilaikė. Užklaustas, kame priežastis, jisai papasakėjo šitokią atsitikimą.

— Jūs stebėtės, — sakė jisai, — jei aš daugiau nepriitariu jūsų kalboms ir niekinimui katalikų tikėjimo. Sykį aš rašiau savo kambaryje. Paskui turėjau reikalo išeiti į kitą kambarį, paimiti kitų raštų. Man išėjus, mano tarnaitė, kuri buvo katalikė, įėjo į pirmąjį mano kambarį, nes pabarškinus ir niekam neatsiliepiant jinau manė, kad aš bu-

vau kur tai išėjęs. Ant staliuko aš buvau palikęs pinigų. Sugrįžęs pro durų plyšį pamatčiau, kad ji pastebėjo pinigus. Sakau, laukiau ir žiūrėsiu, ką jinau darys. Pamačiusi žvilgančius ant staliuko pinigus, ji metė iš rankų, ką turėjo, ir priėjo prie jų. Ištiesė ranką į pinigus ir susyk stabtelėjo. Dešinė ranka darydama kryžiaus ženklą, garsiai tarė:

— Kryžiaus ženklas tebūna tarpe manęs ir mano pono pinigų!

Paskui apsisuko ir tekina išbėgo iš kambario.

Dabar aš esu tikras, kad katalikų tikėjimo pratybos nėra tuščios. Pagundos metu pasirodo labai galingos ir Dievui malonios.

Išvertė J. A. D.

Keleivis

Atėjo šaltas ruduo. Lapai nukrito, žolės nuvyto. Dangus apsiniaukė. Tik vėjas užia, blaško ir laužo medžių šakas. Buvę naktis. Tamsu visur. O miške dar tamsiau.

Tokių tad metu per mišką ėjo keleivis. Ėjo ir paklydo.

Miške stovėjo trobelė. Toje trobelėje gyveno miško sargas. Visa jo šeimyna sėdėjo už stalo ir vakarieniavo. Pirkioje šilta ir šviesa. Šviesos spinduliai prasimuša pro langus ir nyksta miško tamsumoje. Keleivis, šviesą pamatęs, labai nudžiugo. Per krūmus, kelmus ir šaknis bėgo prie šviesos. Sušalęs, permirkęs, išalkęs ir nuvargęs bėgo prie trobos. Pribėgo ir beldžiasi:

— Susimylėkite, gerieji žmonės! priimkite mane. Vietos nakvynei duokite. Aš sušalęs, nuvargęs ir išalkęs. Toliau eiti nebegalin.

Ir gerieji žmonės atidarė duris, įsileido į vidų keleivį, jį prie ugnies pasodino, vietos nakvynei davė.

Kaip gerai ir smagiai tas keleivis jautėsi! *M. K.*

Yra įstaigų, kurios mokina švilpti, ypač pagelbėjimui prie pataisymo kalbos.

Varlė Gydytoja

Sykį varlė išėjo iš balos ir pasiskelbė visam pasauliui esanti mokyta daktarė, kuri galinti gydyti visokias ligas. Minioje klausančiųjų varlės pagyrų stovėjo lapė, kuri pakraipė galvą, nusišypsojo ir tarė:

— Girdi, ponio daktarė! Pasakyk man, kaip gi tamsta gali išgydyti kitus, jei pati esi raiša, kuprota, o visa tavo oda rauplėta ir rankšlėta!

Gydytoja, pagydyk pati save.

KAS YRA MARCIPANAS?

Marcipanas turi savo istoriją ir, kas įdomiau, savo filologiją. Tas skanėsis, kaip ir daugelis kitų, yra kilęs iš rytų. Iš ten jis perėjo į Bizantiją ir paskui į Veneciją. Čia jis gavo savo dabatinį pavadinimą. Gudrūs Venecijos pirkliai išmoko gaminti tą kepsnį ir, kad sektusi parduoti, pavadino jį "šventojo Morkaus duona" arba lotyniškai "panismarci". Štai tas panismarci virto dabartiniu marcipanu. Iš Venecijos šventojo Morkaus duona persikėlė į Hanzos miestus, kur iš šandie marcipanuoja. *Ar Vitk.*

ROKITE DIDVYNAIS

Daug sykių skaitėte, arba girdėjote, apie didvyrius. Zodis didvyris, reiškia žmogus kuo nors labai pasižymėjęs savo tėvynės ar žmonių labui. Klausimas, ar visi galime tapti didvyriais?

Ne iš karto žmogus tampa didvyriu. Sekantis pavyzdys parodys, kad ne garbės troškimas, nei augstų vietų ieškojimas padaro žmogų didvyriu.

Vienas jaunuolis mokykloje buvo už visus linksmiausias ir visų mylimiausias. Delko visi jį gerbė ir mylėjo? Dėl to, kad jisai niekad nepamiršo trijų dalykų, kurie visuomet jį linksmino. Pirmas, jisai visados prisiminė Dievą. Mylėjo Dievą ir visados stengėsi Jam patikti. Antras, jo tėvai jam rūpėjo, nes jis suprato, kad dera jam būti klusniu. Jo tėveliai tikrai turėjo džiaugsmo iš sūnaus, o jisai taip pat turėjo džiaugsmo iš priežasties meilės tėvams. Trečias, jam rūpėjo mokykla. Suprato jis, kad mokykla jį mokina taip pat ir kaip Dievą geriau pažinti ir žmonėms ateityje daugiausiai pasidaruoti.

Kadangi tas jaunuolis didelės svarbos pridavė tiems trimis dalykams ir juos laikė, kaip savo gyvenimo rodyklę, dėl to ir jautėsi visados linksmas, o visi žmonės už tai jį gerbė ir mylėjo.

Supraskite, vaikučiai, gerai, kad Dievas jums davė tėvus, kurie leidžia jus į mokslą o mokykla jus ruošia gyvenimui. Geras pažinimas ir pilnas įvertinimas tų dalykų padarys ir jus didvyriais.

Baltų Jonelis.

NEREGYS IR VILKUTIS

Kitą sykį gyveno neregys. Jis turėjo taip išlavintą dailytėjimo pajautimą, kad, pamėjęs į rankas bile kokį gyvūną, visados pasakydavo kas jis toks yra. Sykį paduota jam vilkutis ir paklausta, kas tai per sutvėrimas. Neregys palaikė jį valandėlę ir paskui tarė:

— Negaliu tikrai pasakyti, ar tai vilkutis, ar laputis, bet žinau, kad jam nebus galima patikėti aidiš, kuomet jis užaugs.

Valdas

Kartą susivaidijo tarp savęs žmogaus kūno dalys.

— Kam čia mes kitiems dirbsim! — tarė rankos. — Kam reikia, tas tegu sau dirba.

— O kam mes kūną nešiosim! — tarė kojos. — Tegų pats vaikščioja.

— O mes kam žiūrėsime! — tarė akys. — Žiūrėkite patys.

— O kam mes klausysim! — šaukė ausys. — Klausykite patys.

— O aš kas per kvailys! — atsiliepė pilvas. — Šeršiu aš jus visus! Maitinkitės patys! Žinokitės! Reikia man čia jūs!...

Ir kėlo maištas: rankos nenorėjo dirbti, kojos nešioti, akys žiūrėti, ausys klausyti, pilvas maitinti. Ir kas iš to išėjo? Visas kūnas sunyko. Pagalios visas sudribo, nei pasijudinti negalėjo.

Tada atsiliepė protas:

— Gana, jau gana, meskite barnius į šalį. Matote, kad viens be kito negalit gyventi.

Susiprato kūno dalys. Ėmė viena po kitos dirbti ir kūnas atsigaavo.

Patarlė: Galva visą žmogų vedžioja.

Vėjas ir Saulė

Tarp saulės ir vėjo kėlo ginčas, kuris jų yra galingesnis. Besiginčijant pamatė keliu einantį žmogų. Saulė tarė:

— Aš matau tinkamą būdą mūsų ginčui išrišti. Kuris mūsų priversime keleivį nusiimti žiponą, tas busime galingesnis. Tamsta pradėk!

Saulė pasislėpė už debesų, o vėjas, kiek tik pajėgdamas, pūtė į keleivį, kad nupūtus nuo jo žiponą. Juo labiau vėjas pūtė, tuo labiau keleivis siautėsi ir laikė žiponą. Pagalios vėjas turėjo paliauti pūtę. Tuomet saulė išlindo iš už debesų pilnoje savo skaislybėje ir pradėjo šildyti. Keleivis turėjo nusiimti žiponą, nes jam pasidarė labai šilta.

Malonumas sekmingiau veikia, negu žiaurumas.

Vargsta kaip žirnis prie kelio.

Pirštu dešros neiškepsi.

Žiema

Rytą atsikėlęs pamačiau baltus sodo medžius ir laukus. Maniau, kad tai šalna. Pasirodo gi — pirmas naujos žiemos sniegas.

— Sveika, bičiūle žiema! pasveikinau, nors širdyje jai gera nelinkėjau. Sveikinčiau širdingai, bet kam šelmė vedasi su savimi jauniki — šaltį! Ar tai viena nedrįsta žingsnio žengti, ar neramu jai vienai!

Kas ją žino; man tai, tiesa, ir nei negalvoj. Aš nežinau, — josios jaunikio baisiai nekenčiu. Jaučiu negerai daras nekęsdamas jo, bet kitaip, kaip sau norite, negaliu, negaliu...

Ak bandžiau su juo susitaisyti. Sakiau geruoju gyvenimui, bet... veltui kalbėti! — mudviem taikiai negyventi!

Štai delko aš tave, žiema, šaltai sveikinu. Štai dėl to nemandagiai priimu tavo pasiuntinį — sniegą.

Tačiau graži tu man, žiemutė! Nūnai bevaikščiodamas gerai įsižiūrėjau į tavo veidą ir darbus.

Žmonės sako, tavo veidas esąs rūstus, netgi žiaurus. Gal ir turi jie tiesos, bet nedaug. Kartais matau tavo veidą baisiai susiraukusį, pykčio suraižytą, tuomet tu, lig šimtmetė boba, visus plūsti, keiki, visus užsipuoli ir, tyliai pasakyti, net spiaudaisi. Tuomet tau niekas nepatinka, niekas negera. O kad tu žinotum, kaip tuomet ir aš tavęs nekenčiu!... Ir pasakysiu tiesą tau akyse: tu tuomet esi šlykšti!... Nepyk ant manes, ką į akis tat pasakiau. Kas visa neslėpdamas pasako, tas draugas.

Bet kas ginčys, jog tu šiandien negraži? Akys negail laisvai į tavo veidą žiūrėti, tiek jame grožio ir linksmybės spindulių. Tikrai, žemė turi būti tau dėkinga, kad ją nuo nevalaus rudens paliuosavai. Štai, sušalusius laukus ir išklampotą pievą apdengę baltais rėbais.

O dar nedėkingas miškas! Ak, jis man nepasakė, koki jausmai nardo jo krūtinėj, bet jautri širdis be žodžių jaučia kito norus ir rūpesčius.

Ir mažučių eglaitių būrys apklotas storu, baltu patalu. Kas sakys, jog negerai pada-

ryta! Gera motina savo vaikučius rūpestingai klosto, juos migdydama, ir niekas jos užtai nepeikia.

Šelmės eglaitės! Žiūrėk jau nusibodo joms žiemos lepinimai — lenda iš patalo, iškišios galvas dairosi aplinkui. Palaukite, palaukite, užpyks žiema, — lysite vėl patalan.

Žienukte, nūnai įsitikinat, jog tu dailininkė ir dar kokia dailininkė. Kaip gyvas, nemačiau niekur taip dailiai nupiešto vakaro, kaip tu nūnai parodei...

Palytėjai ranka debesis, ir šluoksnuose išsiliejo šimteriopų spalvų šviesios bangos. Palytėjai žemę, ir milijonais kibirkščių pasipuošė jos rūbai. O ve miškas, rodes, gaisrų liepsnose pleška, tačiau stebūklai! — nei viena šakutė nenyksta.

Tikra burtininkė esi! Kas su tavim susilygins? —

J. Vingius.

ŪKININKAS IR OBELIS

Pas vieną ūkininką augo darže obelis, kuri netik nešė jokių vaisių, bet dar ant jos šakų turėjo sau gerą prieglaudą žvirbliai ir žiogai. Tai nepatiko ūkininkui. Jis pasiryžo obelį iškirsti ir tam tikslui pasigalando kirvi. Prieš jį jam prie obelies su kirviu, atsiliopė į jį žiogai ir žvirbliai.

— Žmogau, nekirk obelies, nes mes būsim priversti kur kitur ieškoti sau prieglaudos, ir tuokart nebus kas tave palinksmina prie darbo darže.

Ūkininkas to viso nepaisė: užsimojo ir pradėjo kirsti medžių kamieną. Vos kelis sykų sudavė į medį, kaip pamatė, kad medy yra drėvė, o joje daug bičių ir dar daugiau medaus. Nudžiugęs savo radiniu, jis metė šalin kirvi ir tarė:

— Mat, apsimoka ir seną medį laikyti.

Liežuvis žmogų pakaria ir paleidžia.

Skęstas ir už britvos griebiasi.

Piktumu meilės neigys.

VILKAS IR ĖRIUKAS

Buvo karšta diena. Ištroškęs ėriukas nubėgo į upelį atsigerti. Žiūri, kad ir vilkas čia sukinėjasi. Pamatęs ėriuką, vilkas padrykt prie jo ir jau aplinkui suka — praryti nori. Bet, norėdamas pasirodyti teisingu, taip jam tarė:

— Kaip tu išdrįsai, nepraustaburni, savo murzinu snukiu drumsti čia man vandeni? Tokiam biaurybei aš galą padaryti turiu.

— Tik nepyk be reikalo, šviesybe. Prieš smerkdamas, išklausyk mane: nuo tavęs, šviesybe, mane šimtas žingsnių skyrė, ir todėl nieku būdu aš negalėjau sudrumsti tau vandens; juo labiau, kad aš ir pavandeniui nuo tavęs šviesybe, stovėjau...

— Vadinas, aš meluoju? Tu čia mane melaginsi, biaurybe!... Be to, atsimenu, tu, vyruti, užpernai čia man į akis išdrįsai šokti, ėmci mane lojoti, išplūdai: to, vyruti, aš tau nedovanosiu.

— Ką šneki, šviesybe — man dar nėra metų, — sako jam ėriukas.

— Tad brolis tavo buvo tas akiplėša.

— Brolių aš neturiu, — vėl teisinasi ėriukas.

— Tad brolienas, ar dėdė, ir, žodžiu sakant, kas nors iš jūsų giminės. Jūs patys, jūsų šunės, jūsų piemenys, jūs visi man pikta linkit ir, kur galėdami, visada kenkiat: už jų

sunkiasias nuodėmes tu man dabar atsakysi.

— Šviesybe, kuo aš čia kaltas? — maldavo ėriukas.

— Tylėk, varle! Klausyk ką aš sakau! — nusibodo man tavęs klausyti. Pagaliau nė laiko aš neturiu su tavim dabar šnekėti apie tas kaltybes. Jau ir tuo esi kaltas, kad aš noriu ėsti.

Tai pasakęs vilkas, pagriebė ėriuką į dantis ir nusinešė pietums į girią.

Patarlė: Kieno galia, to ir valia; kieno valia, to ir tiesa. (Iš Krilovo).

AR ŽINAI, KAD:

Amerikos tauras (būvolas) yra didžiausias ir geriausias žinomas naguotas gyvulys. Seniau jis laisvai ganėsi po Vakarų Amerikos lygumas. Bet kai pradėta tiesti geležinkeliai, daug jų darbininkai išgaudė, išpiovė maistui. Šiomis dienomis turime tikrai du pulkus tokių gyvulių. Vienas pulkas, skaičiuje apie 300, savos veislės taurų. Apie 200 jų yra Amerikos parkuose. Taurai vaikus dažniausiai veda gegužės, birželio ir liepos mėnesiuose. Kai vaikai sulaukia septynių metų, skaitosi subrendę. Amerikos tauras kas pavasarį šeriasi ir kol ateina ruduo, vėl plaškai pilnai atauga. Mikas Česnulis.

Profesorius von Frisch, vokiečių fiziologas, tikrina, kad žuvis gali užuosti.

JUST KIDS—WHEN IT RAINED CATS AND DOGS. By Al Carter

Devyngalvis

Gyveno devyni broliai ir sesuo. Broliai išeidavo į darbą, sesuo likdavo namie pietų virti.

Kartą sesuo iškepė pietum bandučių. Susirišo devynias bandutes į skepetą ir neša broliams. Kada jau gerą galą ji paėjo, užklupo ją devyngalvis smakas (žaltys). Mergaitė bėgt, žaltys vytis. Matydama, kad nuo devyngalvio neišbėgs, dribt vieną bandutę žalčiui. Tik čiupt tą bandutę viena žalčio galva ir graužia. Suėdus žaltys ir vėl vejasi. Ji išmetė kitą bandutę. Pagriebus kita žalčio galva tik čiakšt, čiakšt, bandutę. Nurijo ir vėl vejasi. Mergaitė ir trečią bandutę žalčiui išmetė. Žaltys ėdė ir vis vijosi. Mergaitė bėgo ir mėtė jas iki neišmetė paskutinę. Mergaitė jau neturi ką mesti, ir nežino ką daryti.

Štai, pakelyje medis — mergaitė į jį slinogia. Pribėga žaltys ir ima visom devyniom galvom medį graužti. Mergaitė mato, kad jau neišsigelbės. Žiūri, ant šakos tupi gegutė. Prašo gegutės, kad lėktų pas brolius ir pasakytų jiems jos nelaimę. Pagailo gegutei mergaitės: nulėkė pas jos brolius ir kukuoja:

“Devyni broleliai, kuku! seselė medyje, kuku! devyngalvis graužia medį, kuku!...”

Suprato broliai, kad seselė nelaimė. Pagriebė kirvius ir bėgt. Laiku broliai atbėgo. Devyngalvis baigė jau medį graužti. Dar valandėlę medis būtų virtęs ir po mergaitės.

Žaltys, metęs graužt medį, šoko ant brolių. Broliai gi kiekvienas nukirto žalčiui po galvą. Pasiėmę broliai sesutę parsivedė namo. A. A.

Japonijoje būdavo, jei šuo naktį suloja, tai jo savininkas yra suareštuojamas ir nuteliamas dirbti paskirtą laiką kaimynams, kurių poilsis galėjo būti trukdomas.

Jung. Amerikos Valstybės kasmet praleidžiama virš \$500,000,000 saldainiams ir šaltakosėi.

1790 m. New York miestas turėjo tik 49,401 gyventojų.

Sena Pasaka

Viena moteriškė buvo girdėjusi, kad tulas atsiskyrėlis miške turi po sniegu žemuogių. Vyresniajai dukteriai įsakė nueiti į mišką ir parnešti tų uogų.

Kai duktė pasakė atsiskyrėliui motinos įsakymą, tasai tarė:

— Meldžiamoji, pirmiausiai nukask man tenai tiek sniego, kad galėčiau palesinti paukštėlius.

— Man nerūpi paukštėliai, — atsakė ji, — aš noriu gauti žemuogių.

Atsiskyrėlis liepė jai eiti namo be uogų.

Tuomet moteriškė pasiuntė puodukrą su tuo pačiu įsakymu. Atsiskyrėlis ir tai liepė nukasti sniegą, kad palesinus alkanus paukštėlius.

Nieko nemastydama, mergelė paėmė šluotą ir ėmė šluoti į šalis sniegą.

Ji visai užmiršo apie žemuoges ir vis mąstė apie alkanus paukštėlius. Bet staiga iš po sniego pasirodė žemuogės ir mergelė galėjo pasiimti jų, kiek tik norėjo.

Nė vienas girdi sakant, kad Kalno pamokslas esąs kietas ir tekalbas apie atsižadėjimą, bet po juo yra žemuogių, vadinasi, galų gale, tikrai jo pamokymai teduoda tikros pagalbos šio gyvenimo painiovoje — atskiriems žmonėms ir tautoms. Reikia šluoti sniegą, kad palesinus alkanus paukštėlius, o tik tuomet pasirodys žemuogės!

SAULEI LEIDŽIANTIS

Uždanga pakilo.

Salėj triukšmas nurimo. Publika, rodos, kvėpuoti nusitęjo...

Pro žonines scenos dureles išėjo gražus, tiesus, plaukus aukštyn susišukavęs jaunuolis. Kukliai nusilenkė publikai ir nuėjo prie piano.

Salėj tylu... Visi laukia lyg išganymo... Pažiūrėjo programon, pavartė gaidas ir, pasiėmęs kėdę, plonais pirštais užgavo klavišus.

Suskambėjo akordai... Iš pradžių taip tyliai, tylučiai, tartum toli, toli kur pasigirdo ilgesio daina. Po truputį garsyn, garsyn... ir vėl taip

raminančiai kaip ir pradžioje. Salė lyg išmirus... Visų akys įsmeigtos į pianistą. Visų krutinės sustojo — jos gaudė mažiausį pianisto virptelėjimą...

Sužė akordai... Daina lyg baltas mėnulis išplaukė pilna liūdesio daina... Daina lyg ir girios ošimas, lyg gegutės dejonė, lyg jaunos krutinės aistra.

Atsiduso. Vėl trenkė perkūnas. Sušniokstė audra, sustaugė bangos, kirto į uolą ir apsiverkusios baltomis putomis nužė gaivalingais verpetais.

Taip, pavakare apsimastęs gulėjo muzikas ir, iš medžio lapų šlamėjimo, jis girdėjo akordus ir dabar girdi, — pasipila delnų plojimas. Meta jam po kojų gėles, bet jisai tik svajoja...

PILYPO PLEPALAI

Dabar, vaikučiai, kai esate perskaite kitas šio laikraščio skiltis, imkite šiuos mano plepalus ir skaitykite.

Aną dieną daviau kaktą sieną. Maniau sau, kaip čia man susipažinus su savo skaitytojais. Gerai atmenate, kai aš pernai kšsinau jus, kad rašytumėt man laiškelius. Ir ką gi! Tik du tegavau. Vieną iš Seranton, kurio rašytoja baisiai mane išjuokė. (Žinot, ji mane pavadino “Pilypu iš kapinių”), o kitas laiškas buvo iš Worcester’io. Tas buvo pūkų laiškelis. Mat, studentukas mane pagyrė. Taigi, kaip sakiau, nežinau, kaip man prieiti prie jūsų. Visaip pakaušį triniau, ir galvoju, kas čia man daryti?

Aš mėgstu daug plepėti, bet taip pat daug sužinau ir nuo kitų išsiklausinėju. Per vasarą aš šnipinėju ir padarian labai gerą štuką. Dalykas tame. Keliančiant man per įvairias lietuvių kolonijas, žmonės suteikė daug vardų mažųjų “Draugo” skaitytojų ir žinių apie juos pas save turiu ilgą, ilgą lakštą, ant kurio surašyti vardai, adresai ir žinutės apie beveik kiekvieną iš jūsų.

Ną, ir štai, ką aš žadu padaryti. Kadangi mėgstu laiškus skaityti, o rašyti niekad nerašau, tat kas savaitę savo

plepaluose idėsiu du vardus ir adresus maž. “Draugo” skaitytojų. Kai rasite savo vardą, kuo greičiausiai parašykite man laiškeli, sykiu pasakykite, kas jums jūsų mažųjų “Drauge” patinka, o kas ne. Jeigu kuris po kiek laiko neatrašys man laiško, aš apie jį išpyškinsiu viską, ką tik žinau. Nebijokite, aš jus visus pažįstu.

Pirmutinis iš eilės bus Juozas Vazalis, 125 W. Saratoga St., Baltimore, Md. Oho, Juozuk, tau garbė yra būti pirmutiniam. Gi iš mergaičių, tai Stella Bernotis, 2238 W. 47th Pl. Chicago. Kita mergaičių — Dorota Radavičiūtė, 12215 Union Ave., Chicago.

Na, dabar jau turime tris vardus ir turiu gauti tris laiškelius. Kaip pasiseks šisai mano sumanymas, nežinau. Bijausi, kad už kelių mėnesių nereikėtų prašyti miesto, kad pastatytų man paštą. Kaip bus taip bus; susirietęs tupėsiu kanapėse laukdamas laiškanekio švilpuko.

Pilypas iš kanapių.

JUOKIS, JEI PATINKA

— Tėveli, kuo man geriau būti: akių ar dantų gydytoju?

— Žinoma, dantų. Kiekvienas žmogus turi tiksliai dvi akis, o dantų net 32.

— Man rodos, kad šitas ponas yra mokytojas.

— Kodėl?

— Atsisėsdamas jis visomet pirmas apžiūri kėdę.

— Keistas dalykas, pono plankai jau visai pražilo, o šisai dar juodi.

— Viskas tvarkoje. Juk mano šisai dvidešimt metų jaunėsnis už galvos plaukus.

Mokytoja: — Kvailiai gali duoti klausimų, į kuriuos kal kurie išminčiai negali atsakyti.

Mariutė: — Ar tai dėlto negalėjau pereiti paskutinių kvotimų?

KUR KĄ SIŪSTI?

Raštas šiam skyriui reikia siųsti adresu: Vilnius, Senuos. M. I. C. „Marian Hill“, Hindale, III.

Pilypas, taip pat prašant pakelti siuntinėjimo kėdę, reikia siųsti tiesiog į “Draugo” spaustuve, adresuojant: Draugas Pub. Co., 2324 So-Oakley Ave., Chicago, Illinois.